

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716201882
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2716201882.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: Wústenrot stavebná sporiteľňa, a.s., Grösslingova 77, 824 68 Bratislava, IČO: 31 351 026, zastúpenej splnomocnenkyňou: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanému: O. R., nar. XX. Q. XXXX, trvalo bytom ul. O. I. č. XXXX/XX, A., o zaplatenie 14.855,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 4. septembra 2019 č. k. 3C/71/2016-115, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšково zamietajúcej žalobu a v časti náhrady trov konania (II., III. a IV. výrok) r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 13.277,70 eur s 5% úrokom z omeškania od 26.3.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobkyni oproti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania 78,76%; s tým, že IV. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. a/ , § 7 ods. 3 až 5, § 8 ods. 1 až 3, § 9 ods. 1 a 2, § 12 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom do 20.3.2016 (ďalej len „zákon o stavebnom sporení“); § 18, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5 a 9, § 54 ods. 1 a 2, § 121 ods. 3, § 488, § 489, § 517 ods. 1 a 2, § 563, § 565 O. z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 52 ods. 2 O.z. v znení od 1.4.2015; § 2, § 261 ods. 6 písm. d/, § 497, § 503 ods. 1 až 3 Obch. z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 1 ods. 2 a 3, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f/ a k/, § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách a úveroch, v znení účinnom do 31.3.2015); § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z.; § 151 ods. 1 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 2 a § 27c zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21.4.2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014 a čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou, doručenou súdu prvej inštancie 14.4.2016, domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 14.855,76 eur, úrok 6,99% ročne z istiny od 30.12.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny od 30.12.2015 do zaplatenia a trovy konania. Žalobu zdôvodnila tým, že na základe zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX/XXXX uzavretej na cieľovú sumu 14.000 eur a žiadosti o poskytnutie úveru uzavrela žalobkyňa so žalovaným úverovú zmluvu k č. účtu XXXXXXXX/XXXX a poskytla mu medziúver v zmysle Všeobecných obchodných podmienok pre stavebné sporenie FLEXIBIL v sume 14.000 eur pri úrokovej sadzbe 6,99% ročne. Žalovaný sa zaviazal splácať poskytnutý úver pravidelnými mesačnými splátkami, pričom uvedená suma

je splatná vždy v prvý deň príslušného kalendárneho mesiaca a považuje sa za včas zaplatenú, ak je pripísaná na úverový účet najneskôr 16. deň v príslušnom mesiaci. Podľa čl. VII. zmluvy, ak poberateľ úveru v stanovených termínoch mešká o zaplatením dvoch splátok alebo nezaplatí niektorú zo splátok na základe upomienky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, môže oprávnený požadovať okamžité splatenie celého úveru, v takomto prípade sa úroková sadzba zvyšuje za dobu oneskorenia o 5% ročne. Keďže žalovaný poskytnutý úver nesplatil, bol na to písomnou výzvou upozornený a keď i naďalej žalovaný nesplatil úver, žalobkyňa ho písomnou výzvou z 23.10.2015 vyzvala na úhradu celého zostatku úveru. Nakoľko žalovaný nijako nereagoval, žalobkyňa ho požiadala dňa 29.12.2015 o okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 14.855,76 eur, žalobkyňa si od uvedeného termínu žiada uhradiť okrem sumy 14.855,76 eur aj úrok 6,99% ročne aj úrok z omeškania 5% ročne. Na výzvu súdu žalobkyňa v doplnení žaloby zo 7.4.2017 uviedla, že žalovanému boli na základe zmluvy o úvere finančné prostriedky ňou poukázané nasledovne: dňa 4.12.2014 suma 11.200 eur prevodom na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v A. A., a. s., čo bolo žalovanému oznámené listom označeným ako „Oznámenie o výplate“ zo 4.12.2014 a dňa 14.1.2015 suma 2.800 eur prevodom na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v A. A., a. s., čo bolo žalovanému oznámené listom označeným ako „Oznámenie o výplate“ z 28.3.2014. Začiatok splácania bol v súlade s čl. III. bod 2 určený na 1.1.2015, čo bolo žalovanému oznámené listom z 22.12.2014 označeným ako „Začiatok splácania úveru“. Žalovaný splácal poskytnutý úver do júna 2015, kedy uhradil poslednú splátku. Žalovanému bol zo strany žalobkyne poskytnutý medziúver, ktorý mal slúžiť na preklopenie obdobia do pridelenia cieľovej sumy a vzniku nároku na riadny stavebný úver, žalobkyňa poukázala na špecifickosť produktu medziúveru v tom, že v tejto fáze nie je možné hovoriť o istine, pretože istina nie je vytvorená. Splátka medziúveru žalovaného vo výške 147 eur mala byť v súlade s ustanovením čl. IV bod 2 zmluvy v rozsahu 0,47 % z cieľovej sumy použitá na sporenie, pričom prostriedky sú preúčtované na sporiaci účet (pre účely vytvorenia kapitálu na dosporenia a pridelenia cieľovej sumy, t. j. vzniku nároku na riadny stavebný úver) a v súlade s ustanovením čl. III bod 3 Zmluvy v rozsahu 0,58 % z cieľovej sumy použitá na úhradu úrokov z poskytnutého medziúveru a poplatkov súvisiacich s medziúverom. Z uvedeného vyplýva, že časť splátky žalovaného bola použitá na úhradu úrokov a poplatkov medziúveru (mediúverový účet) a časť na sporenie za účelom dosporenia a pridelenia cieľovej sumy (sporiteľský účet). Žalovaný podmienky pridelenia stavebného úveru nesplnil, nakoľko prestal uhrádzať riadne mesačné splátky. Žalobkyňa súdu predložila výpisy z účtu aj excelovský prehľad splácania úveru do žiadosti o okamžité splatenie úveru (zosplatnenú sumu - istinu) v jednostranovej tabuľke. Sumy uvedené v rozpise (tabuľka) kopírujú výpisy z účtu za príslušný kalendárny rok rozdelené na sporiteľský účet a na účet medziúverový. Z dôvodu porušenia zmluvných povinností, a to povinnosti splácať poskytnuté finančné prostriedky riadne a včas, žalobkyňa v súlade s čl. VII. bod 4 písm. a/ a b/ zmluvy a zároveň v súlade s § 12 ods. 2 VOP požiadala dňom 29.12.2015 o okamžité splatenie celého zostatku úveru, pričom z jej strany došlo k zúčtovaniu zostatkov a príslušných obrátov na sporiteľskom a medziúverovom účte a to nasledovne: -34 eur (sporiteľský účet rok 2014) - 11.434,84 eur (mediúverový účet rok 2014) + 34 eur (sporiteľský účet rok 2015) - 3.420,92 eur (mediúverový účet rok 2015) = suma - 14.855,76 eur, čím sa vytvorila dlžná istina. Sumár za ten ktorý rok, či už na sporiteľskom účte alebo na medziúverovom účte predstavuje súhrn obrátov za daný rok, pričom mínusové hodnoty predstavujú záväzok, resp. zápornú hodnotu, ktorá zaťažuje účet a naopak plusové hodnoty predstavujú kapitál klienta s vplyvom na výslednú dlžnú sumu. Pre pochopenie účtu je smerodajný rok 2015, kedy došlo k zosplatneniu medziúveru, čo má za bezprostredný následok zúčtovanie sporiteľského a medziúverového účtu. Po zosplatnení má spotrebiteľský účet hodnotu „0 eur“. Predložený prehľad splácania úveru do žiadosti o okamžité splatenie podľa žalobkyne preukazuje, aké jednotlivé položky boli žalovanému účtované v jednotlivých rokoch a v akej výške napr. poplatok za vedenie účtu, poplatky za upomienky, poplatok za uzavretie zmluvy, akú výšku finančných prostriedkov žalovaný na medziúverový účet vložil a aká suma z vložených finančných prostriedkov bola preúčtovaná na sporiteľský účet, aká bola výška úrokov z úveru, aká bola výška stavebnej prémie. Žalobkyňa je v zmysle vydaného bankového povolenia oprávnená poskytovať zásadne len účelovo viazané finančné prostriedky na tzv. stavebné účely a práve toto špecifikum má za následok nemožnosť aplikácie ustanovení ZoSÚ na vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným v tomto konaní. Tento názor žalobkyne je potvrdený viacerými rozhodnutiami krajských súdov. Poukázala na ust. čl. I. bod 3 zmluvy, kde je uvedené, že poskytnuté finančné prostriedky je možné použiť výhradne na stavebné účely - rekonštrukcia nehnuteľnosti. Z uvedeného podľa žalobkyne jednoznačne vyplýva, že zmluva je uzatvorená platne v písomnej forme a obsahuje všetky zákonné náležitosti a nie je spotrebiteľským úverom v zmysle ZOSÚ a na tento zmluvný vzťah sa neaplikujú ustanovenia ZoSÚ. Žalobkyňa teda postupovala v súlade so zákonom a má nárok na zaplatenie dlžnej istiny, zmluvného úroku ako aj úroku z omeškania a trov konania. V zmysle článku VII. ods. 8 zmluvy sa žalobkyňa so

žalovaným dohodli, že všetky splátky úveru sa zaúčtujú podľa poradia najskôr na úhradu poistného na krytie úverovej pohľadávky pre prípad smrti poberateľa úveru, nákladov, poplatkov a úrokov, pričom platí, že najskôr sú uhradené najstaršie nedoplatky a potom na splatenie istiny úveru. Žalovaný počas celého úverového vzťahu zaplatil iba prvé dve splátky. Dôkaz o úhradách súm žalovaným označeným v žalobe nepredložil. V podaní zo 6.8.2018 žalobkyňa uviedla, že žalovanému bol zo strany žalobkyne poskytnutý medziúver, ktorý mal slúžiť na preklenutie obdobia do pridelenia cieľovej sumy a vzniku nároku na riadny stavebný úver. Splátka medziúveru žalovaného vo výške 147 eur bola v súlade s čl. III ods. 3 a čl. IV ods. 2 úverovej zmluvy prerozdelená nasledovne: 0,47 % z cieľovej sumy bolo použitých na sporenie, pričom prostriedky boli preúčtované na sporiaci účet (pre účely vytvorenia kapitálu na dosporenie a pridelenie cieľovej sumy, t.j. vzniku nároku na riadny stavebný úver) a 0,58 % z cieľovej sumy bolo použitých na úhradu úrokov z poskytnutého medziúveru a poplatkov súvisiacich s medziúverom. Z toho vyplýva, že časť splátky žalovaného bola použitá na úhradu úrokov a poplatkov medziúveru (mediúverový účet) a časť na sporenie za účelom dosporenia a pridelenia cieľovej sumy (sporiteľský účet). Od 1.1.2015 žalovaný uskutočnil nasledujúce vklady: 147 eur dňa 12.1.2015, 147 eur dňa 12.2.2015, 147 eur dňa 12.3.2015, 184,20 eur dňa 26.5.2015 a 97,10 eur dňa 23.6.2015. Dňom 29.12.2015, kedy žalobkyňa požiadala o okamžité splatenie celého zostatku úveru, došlo k zúčtovaniu zostatkov a príslušných obrátov na sporiteľskom a medziúverovom účte, a to nasledovne: - 34 eur (sporiteľský účet rok 2014) - 11.434,84 eur (mediúverový účet rok 2014) + 34 eur (sporiteľský účet rok 2015 - uvedená suma predstavuje súčet všetkých obrátov na účte za rok 2015 s výnimkou poplatku za uzavretie zmluvy vo výške 21 eur, ktorý nie je súčasťou žalovanej sumy) + 3.420,92 eur (mediúverový účet rok 2012 - uvedená suma predstavuje súčet všetkých obrátov na účte za rok 2015 do 29.12.2015 s výnimkou poplatku za poistenie vo výške 5 eur, ktorý nie je súčasťou žalovanej sumy. V tejto sume je zahrnutý aj úrok za oneskorenie splátky vo výške 8,65 eur, ktorý však bol zaúčtovaný až ku dňu 1.1.2016) = suma (-) 14.855,76 eur, čím sa vytvorila dlžná istina. Sumár obrátov na sporiteľskom účte za rok 2014-2015 predstavoval sumárne 191,56 eur. Z dôvodu presunu finančných prostriedkov zo sporiaceho účtu na medziúverový, bola preúčtovaná suma: + 191,56 eur zo sporiteľského účtu na medziúverový účet (preúčtovanie je súčasne vyjadrené na sporiteľskom účte formou záporného čísla, t. j. - 191,56 eur). Táto suma predstavuje v dôsledku preúčtovania na medziúverový účet za rok 2015 kladnú hodnotu znižujúcu celkový dlh klienta. Istina ku dňu zosplatnenia úveru t. j. ku dňu 29.12.2015 pozostávala z riadneho úroku v celkovej výške 1.060,32 eur, účtovaného nasledovne: 61,84 eur k 31.12.2014, 239,37 eur k 31.3.2015, 250,50 eur k 30.6.2015, 255,65 eur k 30.9.2015 a 252,96 eur k 29.12.2015. Istina ku dňu zosplatnenia úveru t.j. ku dňu 29.12.2015 pozostávala z úroku za oneskorenie splátky v celkovej výške 29,68 eur, účtovaného nasledovne: 1,80 eur k 1.6.2015, 0,90 eur k 1.7.2015, 0,34 eur k 1.8.2015, 1,84 eur k 1.9.2015, 4,24 eur k 1.10.2015, 4,81 eur k 1.11.2015, 7,10 eur k 1.12.2015 a 8,65 eur k 1.1.2016. Istina ku dňu zosplatnenia úveru t. j. 29.12.2015 pozostávala: - z poplatkov za vedenie účtu v celkovej výške 24 eur (12 eur za vedenie sporiteľského účtu za rok 2014, 12 eur za vedenie sporiteľského účtu za rok 2015); - z poplatkov za vydanie výpisu z účtu v celkovej výške 6 eur (1 eur za výpis zo sporiteľského účtu za rok 2014, 5 eur, za výpis z medziúverového účtu za rok 2014.); - z poplatkov za uzavretie zmluvy v celkovej výške 126 eur (21 eur za uzavretie zmluvy, účtované na sporiteľskom účte za rok 2014, 105 eur za uzavretie zmluvy, účtované na medziúverovom účte za rok 2015); - z poplatkov za upomienky v celkovej výške 150 eur; - z poplatku za poskytnutie medziúveru vo výške 168 eur. Celková suma poplatkov, ktorá bola zahrnutá do istiny pohľadávky predstavuje 474 eur. Nárok žalobkyne na identifikované poplatky vyplýva z čl. IX ods. 1 písm. e/ úverovej zmluvy, pričom výška jednotlivých poplatkov je určito a zrozumiteľne uvedená v prílohách č. 1 a 2, ktorú sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy a rovnako vyplýva aj zo Sadzobníka poplatkov. K dôkazu - listu nazvanému Začiatok splácania úveru, kde má žalovaný povinnosť s účinnosťou od 1.1.2015 poukazovať žalobkyňu 147 eur, bolo na pojednávaní doplnené stranou žalobkyne, že táto čiastka (147 eur) bola rozdelená v zmysle zmluvy článku 3 ods. 3 a článku 4 ods. 2 ako 0,47 % z cieľovej sumy, ktorá bola 14 000 eur na sporenie a 0,58 % z cieľovej sumy na úhradu úrokov z poskytnutého medziúveru a poplatkov súvisiacich s medziúverom. Splátka smerovala na medziúverový účet, z ktorého bola následne časť v zmysle zmluvných dojednaní preúčtovaná na sporiaci účet vo výške 68,50 eur a táto suma má neskôr vytvoriť nasporenú čiastku, ktorá by v prípade nasporenia istej sumy bola preúčtovaná na už riadny úverový účet a znížila by tým dlžnú čiastku žalovaného.

Žalovaný sa k žalobe ani k jej doplneniu nevyjadril.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzatvorená dňa 1.12.2014 písomná Úverová zmluva č. XXXXXXXX/XXXX, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala žalovanému poskytnúť z fondu stavebného sporenia pre stavebné úvery s cieľovou sumou 14.000 eur medziúver vo výške 14.000 eur s fixnou

úrokovou sadzbou 6,99% ročne, pri splnení všetkých podmienok zabezpečenia návratnosti medziúveru. Na preklopenie obdobia do pridelenia cieľovej sumy a vzniku nároku na stavebný úver. Žalovaný sa zaviazal tieto finančné prostriedky použiť výhradne na rekonštrukciu nehnuteľnosti. Podľa zmluvy vyplatená časť medziúveru sa úročí dňom vyplatenia a úroky sa vypočítavajú pri každej zmene zostatku medziúverového účtu a k celkovému zostatku sa pripisujú ku koncu kalendárneho štvrťroka. V podmienkach úverovej zmluvy je stanovené, že začiatok splácania medziúveru sa štandardne stanovuje na najbližší mesiac nasledujúci po prvom čerpaní prostriedkov medziúveru, pokiaľ sa výplata finančných prostriedkov uskutoční do 20. dňa v mesiaci. V prípade, ak sa výplata finančných prostriedkov uskutoční po 20. dni v mesiaci, je začiatok splácania stanovený na ďalší mesiac, nasledujúci po stanovení mesiaca pre štandardnú výplatu. Žalovaný sa zaväzuje realizovať počas celej doby splácania medziúveru mesačne platbu vo výške 0,58% z cieľovej sumy na medziúverový účet na úhradu úrokov z poskytnutého medziúveru a poplatkov súvisiacich s medziúverom, ide o splátku medziúveru. Predpokladaná dĺžka trvania medziúveru je 102 mesiacov a končí pridelením stavebného úveru, v čase uzavretia zmluve je dátum pridelenia 1.7.2023, ktorý okrem iných podmienok stavebnej sporiteľne uvádza tiež podmienku, že je vytváraný kapitál podľa čl. IV, 2 - klient realizuje počas trvania medziúveru, odporúčaný mesačný vklad na sporenie vo výške 0,47% z cieľovej sumy 14.000 eur, ktorá slúži pri pridelení stavebného úveru na čiastočné splatenie poskytnutého medziúveru a zabezpečuje spolu s prideleným stavebným úverom návratnosť pohľadávky z medziúveru a končí pridelením stavebného úveru, za predpokladu, že celá suma medziúveru je vyplatená v jednej čiastke. Stanovený dátum pridelenia stavebného úveru sa považuje za dátum konečnej splatnosti medziúveru. Splátka medziúveru je splatná vždy prvý deň príslušného mesiaca, pričom musí byť uhradená v prospech stavebnej sporiteľne a pripísaná na účte klienta do 16. dňa príslušného mesiaca. U medziúveru je uvedené, že z dôvodu splácania úrokov z medziúveru a vytvorenia kapitálu, t. z. nasporenej sumy, ktorá je jednou z podmienok pre pridelenie stavebného úveru (podľa čl. IV. zmluvy) by mala byť žalovaným poukazovaná celková suma vo výške 147 eur, ktorá sa bude rozúčtovať na sporiteľský a medziúverový účet. Podľa čl. IV podmienky pridelenia cieľovej sumy a vzniku nároku na stavebný úver sú bližšie uvedené vo VOPF. Ak sú splnené v nich uvedené podmienky a čl. IV. 2 bude poskytnutý stavebný úver pri cieľovej sume 14.000 eur v očakávanej výške 7360 eur - rozdiel cieľovej a na sporenej sumy pri pridelení stavebného úveru s fixnou úrokovou sadzbou 6% ročne Podmienkou čerpania stavebného úveru je prijatie jeho pridelenia. Čerpaním stavebného úveru sa rozumie poskytnutie finančných prostriedkov na úverovom účte (po zúčtovaní nasporenej sumy na sporiteľskom účte klienta s dlžnou sumou na medziúverovom účte). Stavebný úver sa začína úročiť dňom pridelenia podľa VOPF, po pridelení stavebného úveru sa klient zaväzuje mesačne platiť splátku stavebného úveru vo výške minimálne 140 eur mesačne a celú dlžnú sumu splatiť najneskôr do 61 mesiacov od pridelenia stavebného úveru s predpokladaným termínom konečnej splatnosti 1.7.2028. Podľa čl. VI bod 1 návratnosť medziúveru a následného stavebného úveru vrátane príslušenstva a zmluvnej pokuty je zabezpečená zabezpečovacím postúpením pohľadávky zo zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX/XXXX a vinkuláciou poisťovného plnenia z poisťovnej zmluvy na poistenie klienta pre prípad akejkoľvek smrti až do úplného splatenia úveru. Podľa čl. VII bod 3 zmluvy ak klient nezaplatí niektorú zo splátok podľa článku III alebo V. na základe upomienky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace je stavebná sporiteľňa oprávnená požadovať okamžité splatenie úveru, má právo požadovať okamžité splatenie úveru v prípadoch uvedených v § 12 ods. 2 VOPF. V čl. IX zmluvy klient prehlásil, že si osobne prevzal VOPF, oboznámil sa a súhlasí so znením VOPF, prehlásil, že osobne prevzal aktuálne platný Sadzobník poplatkov stavebnej sporiteľne. Stavebná sporiteľňa klienta informovala, že si v zmysle jej Sadzobníka poplatkov účtuje tieto poplatky: poplatok za poskytnutie medziúveru/stavebného úveru, poplatok za vedenie medziúveru/stavebného účtu, poplatok za predčasné splatenie spotrebiteľského medziúveru/stavebného úveru, poplatok za zníženie cieľovej sumy, poplatok za prevod medziúveru/stavebného úveru, poplatok za výplatu finančných prostriedkov prostredníctvom šekovej poukážky Poštovej banky, a. s., poplatok za zmenu v poistení, poplatky za upomínanie (1. upomienka, 2. upomienka, upomienka - výzva na úhradu nedoplatku, ďalšia upomienka, žiadosť o okamžité splatenie úveru) a ďalšie poplatky. Ročná percentuálna miera nákladov medziúveru je 7,62%, stavebného úveru 6,58%, vypočítaná s predpokladom, že celá výška medziúveru je vyplatená v jednej čiastke, berie sa do úvahy dátum schválenia medziúveru ako dátum uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, výplaty úveru a zároveň aj uskutočnenie prevej splátky. Za dátum schválenia sa považuje posledný deň v mesiaci poskytnutia predzmluvnej informácie. Prvá splátka úrokov z medziúveru a prípadných konštantných príplatkov na poistenie je realizovaná 1. deň mesiaca nasledujúceho po výplatení, ďalšie splátky každý mesiac 1. deň v mesiaci až do dátumu pridelenia v čl. III ods. 3 zmluvy. Priemerná hodnota RPMN je 11,76%. Celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť za medziúver je 8.495,40 eur. Celková doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom medziúvere a následnom stavebnom úvere v prípade

dodržania všetkých zmluvne dohodnutých podmienok je 163 mesiacov. Výška, počet a termíny splátok úrokov a poplatkov počas trvania medziúveru a výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov počas trvania stavebného úveru sú uvedené v prílohe č. 1, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy. Súhrnný prehľad pre medziúver a stavebný úver, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny je uvedený v prílohe č. 2, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy. V prílohe č. 1 je pri medziúvere uvedený poplatok za poskytnutie medziúveru (neplatí sa samostatne, je zaúčtovaný na ľarchu medziúverového účtu pri otvorení medziúverového účtu) 168 eur, poplatok za výpis z medziúverového účtu (neplatí sa samostatne, je zaúčtovaný na ľarchu medziúverového účtu) 5 eur, výška mesačnej splátky medziúveru 81,20 eur, počet splátok medziúveru 102. Splátka je splatná vždy 1. dňa príslušného mesiaca. Prvá splátka je splatná 1. deň kalendárneho mesiaca, ktorý nasleduje po prvom čerpaní medziúveru, ak sa výplata finančných prostriedkov uskutoční do 20. dňa v mesiaci, inak je 1. splátka medziúveru splatná až nasledujúci mesiac. Podľa prílohy č. 2 prvá splátka medziúveru vo výške 81,20 eur bola splatná dňa 1.1.2015, druhá splátka vo výške 81,20 eur dňa 1.2.2015, vždy ďalšia splátka je splatná k prvému dňu nasledujúceho mesiaca v roku 2015, následne v roku 2016 až po poslednú splátku, ktorá bola splatná 1.6.2023. V rámci medziúveru bol účtovaný poplatok 165 eur za poskytnutie úveru a tiež poplatky za výpis z medziúverového účtu k 31.12.2015 5 eur, k 31.12.2016 5 eur, celkom 9 x poplatok vo výške 5 eur za obdobie od roku 2015 do 30.6.2013, kedy bol účtovaný posledný poplatok za výpis z medziúverového účtu vo výške 5 eur. Podľa Súhrnného prehľadu, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, mesačná splátka medziúveru bola v sume 0 eur. Z oznámenia o výplate zo 4.12.2014, adresovanej žalobkyňou žalovanému, súd zistil, že žalobkyňa žalovanému oznámila, že mu zaslala výplatu medziúveru v sume 11.200 eur na účet v A. A. a. s. č. ú. X-XXXXXXXXXX/XXXX. Podľa druhého oznámenia o výplate zo dňa 14.1.2015, žalobkyňa žalovanému oznámila, že mu zaslala výplatu medziúveru v sume 2800 eur na účet v A. A. a. s. č. ú. X-XXXXXXXXXX/XXXX. Listom z 22.12.2014 žalobkyňa požiadala žalovaného, aby s účinnosťou od 1.1.2015 mesačne poukazyval sumu 147 eur vždy v 1. deň každého kalendárneho mesiaca v prospech účtu XXXXXXXX/XXXX. V Prehľade platieb klienta, zaúčtovaných poplatkov a iných nákladov je uvedené, že žalovaný zaplatí 8282,40 eur ako splátky medziúveru, 3516,64 eur ako splátky stavebného úveru. Klientovi sa zaúčtuje 168 eur ako poplatok za poskytnutie úveru, 45 eur ako poplatok za ročný výpis z medziúverového účtu, 30 eur ako poplatok za ročný výpis z úverového účtu, suma 8662,72 eur ako úroky v medziúvere a suma 1159,79 eur ako úroky v stavebnom úvere. Podľa § 10, bod 3 Všeobecných obchodných podmienok pre stavebné sporenie FLEXIBIL (VOP) je stavebná sporiteľňa oprávnená poskytnúť stavebným sporiteľom medziúver t. j. stavebný úver za komerčných podmienok na stavebné účely podľa §1. Z § 12 bod 2 VOP súd zistil, že stavebná sporiteľňa môže požadovať okamžité splatenie stavebného úveru resp. medziúveru najmä ak: a) stavebný sporiteľ - poberateľ stavebného úveru resp. medziúveru v určených termínoch mešká so zaplatením dvoch splátok alebo nezaplatí niektorú zo splátok na základe upomienky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, § 13 bod 2 VOP stavebná sporiteľňa účtuje ročný poplatok za vedenie spotrebiteľského účtu vo výške stanovenej v sadzobníku poplatkov. Podľa § 13 bod 3 VOP stavebný sporiteľ je povinný za ďalšie služby poskytované stavebnou sporiteľňou platiť poplatky v zmysle sadzobníka poplatkov, ktorý je zavesený na všetkých obchodných miestach stavebnej sporiteľne ako aj na jej internetovej stránke. VOP nadobudli účinnosť dňa 1.1.2014 (§ 20). Žalobkyňa podľa Výzvy pred žiadosťou o okamžité splatenie úveru z 23.10.2015 adresovanej žalovanému, vyzývala, aby do 15.11.2015 uhradil nedoplatok 329,68 eur, úroky z omeškania 4,81 eur, poplatok za upomienku 20 eur, splátku za november 2015 vo výške 85,44 eur, teda celkom sumu 439,93 eur. K výzve nebol predložený žiadny dôkaz k tomu, že bola aspoň odoslaná. Žalobkyňa predložil súdu dôkaz Žiadosť o okamžité splatenie úveru z 29.12.2015, adresovanú žalovanému. Uvádza sa, že žalobkyňa dňom 29.12.2015 žiada o okamžité splatenie celého zostatku úveru v celkovej výške 14.855,76 eur. Podľa predloženej kópie poštovej obálky na doručenke je vyznačený dátum uloženia zásielky na pošte dňom 4.1.2016. Poštový podnik vrátil zásielku žalobkyňi 25.1.2016, prevzala ju 26.1.2016. Podľa žalobkyňou predloženého Výpisu zo sporiteľského účtu v roku 2014 bol žalovanému účtovaný poplatok za vedenie účtu 12 eur, poplatok za uzavretie zmluvy 21 eur a poplatok za výpis z účtu 1 eur, spolu 34 eur. Podľa výpisu z medziúverového účtu v roku 2014 bol žalovanému účtovaný poplatok za poskytnutie MU 168 eur, dňa 4.12.2014 je evidované vyplatenie medziúveru 11.200 eur, ďalej bol účtovaný poplatok za výpis z účtu 1 eur a úroky 61,84 eur, celková výška poplatkov roku 2014 bola vyčíslená sumou 173 eur, zostatok k 31.12.2014 bol 11.434,84 eur. Podľa výpisu zo sporiteľského účtu v roku 2015 prevod zostatku bol 34 eur, žalovanému bol účtovaný poplatok za vedenie účtu 12 eur, poplatok za uzavretie zmluvy 21 eur, dňa 12.1.2015 došlo k preúčtovaniu vkladu z MU 65,80 eur, v rovnakej sume aj dňa 12.2.2015, 12.3.2015, dňa 26.5.2015 došlo k preúčtovaniu

vkladu z MU v sume 21,80 eur a dňa 23.6.2015 v sume 15,90 eur, následne boli zaúčtované úroky zo sporenia 3,02 eur a dňa 29.12.2015 došlo k preúčtovaniu na úverový účet -191,56 eur a k vyúčtovaniu dane z úrokov v sume 0,56 eur, na konci výpisu je uvedená celková výška poplatkov zúčtovaných v roku 2015 33 eur, zostatok k 1.1.2015 -34 eur, zostatok k 31.12.2015 -21 eur, ročný vklad +235,10 eur. Podľa výpisu z medziúverového účtu v roku 2015 došlo 1.1.2015 k prevodu zostatku -11.434,84 eur, k preúčtovaniu z MU na spor. účet 65,80 eur, k vkladu inkasom 147 eur, dňa 14.1.2015 došlo k vyplateniu medziúveru v sume 2800 eur, vo februári a v marci 2015 došlo k preúčtovaniu z MU na spor. účet vždy v sume 65,80 eur, v máji v sume 21,80 eur a v júni 2015 v sume 15,90 eur, splátky inkasom boli vo februári 2015 v sume 147 eur, rovnako aj v marci 2015, v máji 2015 bol vklad/splátka inkasom v sume 184,20 eur a v júni 2015 v sume 97,10 eur, žalovanému boli účtované poplatok za uzavretie zmluvy 105 eur, ďalej bol účtovaný poplatok za upomienku 1 x 15 eur, 5 x 20 eur, 1 x 5 eur, ďalej boli žalovanému účtované úroky z úveru a sankčné úroky z omeškania, na konci výpisu je uvedená celková výška poplatkov zúčtovaných v roku 2015 275 eur, zostatok k 1.1.2015 -11.434,84 eur, zostatok k 31.12.2015 -14.870,66 eur, ročný vklad +487,20 eur. Podľa výpisu zo sporiteľského účtu v roku 2016 prevod zostatku bol -21 eur, žalovanému boli účtované poplatok za uzavretie zmluvy -21 eur, vrátenie poplatku za uzavretie +21 eur, dňa 12.2.2016 preúčtovanie prémie stav. spor. -10,62 eur a v ten istý deň je prémie stav. spor. za min. obd. + 10,62 eur, na konci výpisu je uvedená celková výška poplatkov zúčtovaných v roku 2016 vo výške 0 eur, zostatok k 1.1.2016 -21 eur, zostatok k 31.12.2016 -21 eur, ročný vklad +0 eur. Podľa výpisu z medziúverového účtu v roku 2016 došlo 1.1.2016 k prevodu zostatku -14.870,66 eur, k preúčtovaniu prémie stav. spor. +10,62 eur, žalovanému boli účtované úroky z úveru a sankčné úroky, na konci výpisu je uvedená celková výška poplatkov zúčtovaných v roku 2016 vo výške 0 eur, zostatok k 1.1.2016 -14.870,66 eur, zostatok k 31.12.2016 -16.670,92 eur, ročný vklad 0 eur.

Súd prvej inštancie bol názoru, že uzavretá zmluva o úvere je typovou štandardnou spotrebiteľskou zmluvou, posudzoval vzťah strán nielen podľa § 497 Obch.z., ale pri právnom posúdení veci aplikoval ustanovenia O.z. v znení ku dňu uzavretia zmluvy o úvere a ZoSÚ, na ktorý sa odvoláva v zmluve aj sama žalobkyňa, čo je zrejme z pojmov, ktoré používa v zmluve (pojem RPMN Obchodný zákonník nepozná). Vyvodil zo žalobkyňou predložených dôkazov (zo zmluvy, z príloh, zo sumáru, z obchodných podmienok), že medzi žalobkyňou a žalovaným vznikol záväzkový vzťah na základe písomnej zmluvy o úvere, jedná sa o spotrebiteľský právny vzťah. Obsah zmluvy ako aj obsah všeobecných obchodných podmienok bol vopred pripravený žalobkyňou bez možnosti žalovaného urobiť akúkoľvek zmenu.

Posúdil zmluvu o úvere a vyvodil, že má podstatné časti zmluvy o úvere podľa § 497 Obch.z., keď je v nej označený veriteľ aj dlžník, výška veriteľom poskytnutých úverových prostriedkov a úrok, ktorý má žalovaný zaplatiť. Žalobkyňa v zmysle Oznamení o výplate splnila svoj záväzok, poskytla žalovanému finančné prostriedky. Z oznámení o výplate z 4.12.2014 a z 14.1.2015 mal preukázané, že žalobkyňa oznámila žalovanému, že mu zaslala na účet SLSP a. s. uvedený v zmluve o úvere sumu najskôr 11.200 eur a potom 2.800 eur, spolu 14.000 eur. Skutočnosť splnenia povinnosti žalobkyne (veriteľa) voči žalovanému nebola sporná, žalovaný ju žiadnym spôsobom nepoprel. Z oznámení ani z ostatných dôkazov ale nevyplýva, kedy došlo k splneniu záväzku žalobkyne.

Podľa zmluvy o úvere peňažné prostriedky boli žalovanému poskytnuté za účelom rekonštrukcie nehnuteľností. Podľa § 1 ods. 3 písm. a/ ZoSÚ v tomto prípade nejde o hypotekárny úver ani komunálny úver podľa osobitného predpisu s odkazom v poznámke pod čiarou pod 1 na § 68 a 69 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ani o úver, ktorého účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti podľa § 1 ods. 3 písm. d/ ZoSÚ. Tento zákon dopadá na právny vzťah strán sporu preto, že platí, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom je poskytnutie peňažných prostriedkov je spotrebiteľskou zmluvou okrem tých zmlúv, ktoré ZoSÚ z tejto definície vylučuje. Preto na právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným, vzniknutým na základe zmluvy o úvere aplikoval ZoSÚ a preskúmal zmluvu o úvere z pohľadu, či má náležitosti podľa § 9 ZoSÚ. Zmluva o úvere má písomnú formu a obsahuje niektoré náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Úverovou zmluvou z 1.12.2014 žalobkyňa na základe žiadosti žalovaného poskytuje k zmluve o stavebnom sporení č. XXXXXXXX medziúver vo výške 14.000 eur s fixnou úrokovou sadzbou 6,99 % ročne. Podľa zistenia súdu prvej inštancie splácanie úveru tak ako sú podmienky formulované v čl. III. bod 2 zmluvy, začiatok splácania medziúveru sa štandardne stanovuje na najbližší mesiac nasledujúci po prvom čerpaní prostriedkov, pokiaľ sa výplata finančných prostriedkov uskutoční do 20.dňa v mesiaci a v čl. III bod 3. zmluvy, klient sa zaväzuje počas celej doby splácania medziúveru realizovať mesačne platbu vo výške 0,58 % z cieľovej sumy na medziúverový účet na úhradu úrokov z poskytnutého medziúveru a poplatkov súvisiacich s medziúverom (ďalej len „splátka medziúveru“), čl. III bod 4. v zmluve o úvere chýba náležité uvedenie údajov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Vymedzenie počiatku povinnosti splácania úveru, splatnosti prvej splátky je

v zmluve o úvere (čl. III bod 2) definované neurčito, nezrozumiteľne. Z právnej úpravy, obsiahnutej v § 565 O.z. vyplýva pre dlžníka právo plniť dlh v splátkach, ak sa tak s veriteľom dohodol. Veriteľ môže s dlžníkom uzavrieť dohodu o tom, že mu pohľadávku dlžník zaplatí v splátkach, ktorých výšku a podmienky splácania dohodnú, teda dlžník môže na základe dohody s veriteľom plniť v splátkach a má byť dohodnutá výška, ktorá bola preukázaná (mesačne pri medziúvere 147 eur) ale nebolo žalobkyňou preukázané, že bol dohodnutý aj čas plnenia jednotlivých splátok. Zmluva o úvere, resp. medziúvere je záväzkovoprávnym vzťahom. Žalobkyňa dokázala, že v zmluve o stavebnom sporení je dohoda so žalovaným o plnení v splátkach. Dlžník (žalovaný) je povinný pri dohode s veriteľom o splátkach splácať pohľadávku veriteľovi (žalobkyni) len v určenej (dohodnutej) výške a splní povinnosť uhradením splátky do dohodnutého času splatnosti splátky, t. j. do jej zročnosti. Každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie, preto sa vyžaduje aby bola dohodnutá (určená) tak, že bude zrejmé, na akú dobu je splátka dohodnutá. Iba pri nesplnení niektorej splátky takto určenej môže nastať splatnosť celej pohľadávky alebo zvyšku nezaplatennej pohľadávky, keďže každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie a veriteľovi má vzniknúť právo uplatňovať voči dlžníkovi celú pohľadávku alebo jej nezaplatený zvyšok v prípade, keď dlžník nedodržel dohodu o včasnom plnení dohodnutých splátok a má dôjsť k tzv. „strate lehôt“. Vo formulácii ohľadom splátok medziúveru je použitý pojem - „štandardne“, preto nemožno dospieť k záveru, že údaj o splatnosti „zročnosti“, t. j. do akého času má povinnosť žalovaný prvú splátku uhradiť nie je definovaný konkrétne tak, aby sa dalo vyvodiť, kedy sa dostal žalovaný s platením splátky do omeškania, pričom omeškanie malo byť právnou skutočnosťou, ktoré malo podľa dohody zmluvných strán zakladať právo žalobkyne na vyhlásenie splatnosti celého nesplateného dlhu. Nie je tiež zrejmé, ktorý mesiac sa považuje za mesiac pre „štandardnú výplatu“ („...ďalší mesiac, nasledujúci po stanovení mesiaca pre štandardnú výplatu...“). Vo formulácii je použitý pojem - štandardne, čo podľa významu slovníka slovenského jazyka znamená ustálený, normovaný, splátka sa v tomto význame ustáľuje, normuje, čo sa v takomto vyjadrení ohľadom splátky pre záver, že došlo k jej zročnosti, následne k omeškaniu s jej platením nedá vyvodiť zo zmluvy. Nedá sa ani dospieť k záveru o údají o začiatku splatnosti prvej splátky, nie je tiež zrejmé, ktorý mesiac sa považuje za mesiac pre štandardnú výplatu („...ďalší mesiac, nasledujúci po stanovení mesiaca pre štandardnú výplatu...“). Neurčito je formulovaná splatnosť prvej splátky aj v prílohe č. 1 zmluvy a neurčito je formulovaná aj zročnosť splátky medziúveru, keď raz je splatná určením, že ide vždy prvý deň príslušného mesiaca, pričom musí byť uhradená v prospech stavebnej sporiteľne a tiež má dôjsť k splneniu splátky tým, že je pripísaná na účte klienta do 16. dňa príslušného mesiaca. Uhradenie splátky dlžníkom, keďže každá splátka predstavuje samostatné plnenie, má za následok, že jeho dlh ku dňu úhrady zaniká. Zaplatením určitej splátky zaniká povinnosť dlžníka, ale dlh a právny pomer, ktorý ho zakladá, trvá dovtedy, kým nie je zaplatená posledná dohodnutá splátka. Keďže zo zmluvy o úvere nie je zrejmý počiatok splácania úveru, zročnosť splátky, nemožno za splnenú považovať ani požiadavku v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ o uvedení termínu konečnej splatnosti úveru a nemožno dospieť k záveru, že žalobkyňa po práve uplatnila pre omeškanie žalovaného s platením splátok právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti medziúveru. Čo sa týka oznámení žalobkyne žalovanému o výplate súm v nich uvedených, ani z týchto nevyplýva, kedy žalobkyňa splnila povinnosť poskytnúť plnenie. Naň mala podľa úverovej zmluvy (čl. III bod 3) po výplate nadväzovať povinnosť žalovaného začať splácať.

S poukazom na § 53 ods. 9 a § 565 O.z. súd dôvodil, že žalobkyňa síce mohla uplatniť právo na základe dohody so žalovaným o tom, že v prípade jeho omeškania so zaplatením splátky vyhlási okamžitú splatnosť, ale žalobkyňa pre neurčitosť dohody o splátkach nedokázala, kedy nastala splatnosť splátky podľa čl. III alebo V. a ani kedy bola splnená podmienka z ustanovenia § 12, 2 VOPF, t.j. že žalovaný sa omeškal so zaplatením dvoch splátok a že uplynula doba troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Z dôvodu, že splátka musí byť určená aj zročnosťou, na základe určenia zročnosti pri jej nedodržaní dlžníkom môže nastať jeho omeškanie s platením splátky, preto nemôže súd akceptovať, že k vyhláseniu okamžitej splatnosti dlhu postačuje upomienka. Upomienka, ako to vyjadrila žalobkyňa v jej výzve žalovanému z 23.10.2015 sa opäť viaže k omeškaniu žalovaného. Podľa výzvy žalovaný má mať po splatnosti záväzok (nedoplatok) vo výške 329,68 eur, žalobkyňa po žalovanom žiada úrok z omeškania, ktorý je podľa § 517 O.z. sankciou pre dlžníka za jeho omeškanie s platením peňažného dlhu. Splátka je samostatným plnením, s každou jednou sa môže dlžník dostať do omeškania. Ani z výzvy nevyplýva, v poradí s ktorou splátkou sa dostal žalovaný do omeškania. Žalobkyňa vo výzve žiadnym spôsobom nešpecifikuje, na základe akých ustanovení zmluvy došlo u žalovaného k omeškaniu so splátkou, nedá sa ustáliť ani moment, od ktorého by súd mal počítať 15-dňovú lehotu, majúcu začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, teda nedá sa určiť deň nasledujúci po dni, ktorý má zakladať začiatok plynutia lehoty na zaplatenie splátky pri zákonnej lehote 15 dní, pretože je neurčitý deň splatnosti splátky. V ust. § 53 ods. 9 O.z. je uložená dodávateľovi

zákonná povinnosť, ktorú musí splniť voči spotrebiteľovi. Ak k splneniu nepríde, má to za následok, že neboli splnené zákonné podmienky k tomu, aby mohol veriteľ vyhlásiť okamžitú splatnosť celého dlhu, resp. zvyšku nezaplatenej pohľadávky. Z dôkazov predložených žalobkyňou, zo zmluvy, z príloh, z VOPF, ani z oznámení sa nedá vyvodiť, že žalobkyňa splnila zákonnú povinnosť voči spotrebiteľovi, nedá sa určiť, kedy splnila žalobkyňa podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého dlhu. Z dôvodu, že sa nedá podľa podmienok úverovej zmluvy určiť ani termín konečnej splatnosti, úverová zmluva nemá podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ obligatórnu náležitosť, z ktorej by mohol súd vychádzať ohľadom splatnosti celého žalovaného dlhu, súd vychádzal pri rozhodnutí o splatnosti dlhu žalovaného a povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni ako je rozhodnuté výrokom pod I. z ust. § 563 O.z..

Z výzvy žalobkyne z 23.10.2015 nevyplýva, že určila žalovanému lehotu na plnenie. Lehota žalobkyňou (veriteľom) nie je daná žalovanému ani v žiadosti žalobkyne z 29.12.2015, týmto svojím jednostranným právnym úkonom sledovala žalobkyňa dosiahnutie práva veriteľa vyhlásiť okamžitú splatnosť na základe dohody o splátkach. Ust. § 563 O.z. stanovujúce spôsob splatnosti pohľadávky pre prípad, že čas plnenia nie je dohodnutý v zmluve ani nie je určený právnym predpisom ani rozhodnutím súdu a právo určiť čas plnenia je dané veriteľovi. Ak čas splnenia nebol dohodnutý a nebol daný ani na voľbu dlžníka, veriteľ môže kedykoľvek, hoci aj na druhý deň po uzavretí zmluvy, vyzvať dlžníka, aby plnil. Dlžník je povinný predmet záväzku splniť v nasledujúci deň po obdržaní výzvy (upomienky). V tom prípade platí na splnenie čas, ktorý určil veriteľ vo svojej výzve dlžníkovi. V ponímaní významu § 563 O.z. ohľadom dosiahnutia splatnosti žalobkyňou žalovanej pohľadávky ide o hmotnoprávny úkon veriteľa zo zmluvy o úvere, ktorý sa spravuje pri doručovaní § 45 ods. 1 O.z., podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde, ide o tzv. teóriu dôjdenia. Pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomností zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť takto adresovaného hmotnoprávneho úkonu podľa O.z. sa predpokladá, že prejav vôle dôjde, je doručený adresátovi, to znamená, že sa dostane do sféry jeho dispozície a tým okamihom začína pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Znamená objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Súdna prax takou možnosťou chápe nielen prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i prípady, kedy doručením písomnosti do bydliska adresáta alebo hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení zásielky nadobudol adresát objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznamil s obsahom úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať obsah. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, treba preukázať, že mal adresát reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, vtedy nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu, obsahujúce prejav vôle bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť, záleží na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu vôle. Lustráciou v registri obyvateľov mal súd za zistené, že žalovaný má od 24.8.1992 evidovaný trvalý pobyt na adrese uvedenej v žalobe. Súd žalovanému doručil žalobu podľa doručenký nachádzajúcej sa v spise (založená na č. I. 44) dňa 25.3.2017. Týmto dňom sa žalovaný dozvedel o požiadavke žalobkyne zaplatiť to, čo dlží žalovaný z medziúveru a má povinnosť žalobkyni vrátiť 13.277,70 eur (14.000 - 722,30), čo je rozdielom medzi vyplateným medziúverom a sumou 722,30 eur, o ktorej mal sú z prehľadu vkladov za preukázané, že už bola žalobkyni uhradená. Žalovaný sa dostal podľa § 517 O.z. s plnením peňažného dlhu od nasledujúceho dňa do omeškania. Pretože omeškanie žalovaného trvá, má povinnosť zaplatiť úroky z omeškania do zaplatenia. Z týchto dôvodov priznal súd žalobkyni od žalovaného plnenie, na ktoré je žalovaný zaviazaný výrokom I. rozsudku.

Z dôvodu, že úverová zmluva neobsahuje náležitosť predpísanú § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ má to za následok, že sa spotrebiteľský úver podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ považuje za bezúročný. Žalobkyni preto neboli priznané žiadne úroky, žaloba bola v tejto časti zamietnutá.

Žalobkyni nepatrí, odhliadnuc od dôvodu nepriznania úroku podľa predchádzajúceho zdôvodnenia, ani úrok z úveru po zosplatnení, nakoľko po zosplatnení patrí veriteľovi nárok len na úrok z omeškania, v ktorej súvislosti súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014, z ktorého citoval.

Pokiaľ žalobkyňa účtovala žalovanému poplatky, súd poukázal na § 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení, pričom podľa § 13j tohto zákona zákaz podľa ustanovenia § 7 ods. 5 sa prvýkrát uplatní na úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu stavebného úveru alebo iného úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený takýto úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu, splatnú po 9. júni 2013. Úverová zmluva bola uzatvorená dňa 1.12.2014, t. j. po účinnosti zákona, vzťahuje sa na ňu zákaz stavebnej sporiteľne požadovať od fyzickej osoby - nepodnikateľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu stavebného úveru alebo iného úveru alebo účtu alebo

zrušenie účtu. Žalobkyňa sa nemôže účinne brániť tým, že jej Národná banka Slovenska nevytkla účtovanie poplatkov. Národná banka Slovenska síce nad žalobkyňou - bankou vykonáva dohľad, ale za podnikanie v predmete činnosti, ktorú má zapísanú žalobkyňa v obchodnom registri zodpovedá sama, pretože vykonáva podnikanie v bankovníctve a podnikateľskú činnosť vykonáva samostatne, vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku (§ 2 Obch.z., § 2 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 27c zákona o bankách). Ako právnická osoba sama žalobkyňa zodpovedá za svoje právne úkony, ktorými má vzniknúť, zmeniť sa alebo zaniknúť právo alebo povinnosť, s ktorými právny predpis takýto prejav spájajú, pretože má podľa § 18 O.z. spôsobilosť mať práva a povinnosti. Z nedovoleného, zákonom výslovne zakázaného konania práve v súvislosti s vyberaním poplatkov, nemôžu žalobkyňi vzniknúť voči žalovanému nepodnikateľovi žiadne práva, ani keby boli dohodnuté. Aj dohoda o nich je zakázaná zákonom. Nemožno platne dohodnúť, čo je zákonom zakázané. Právny úkon o poplatkoch obsahom odporuje zákonu (§ 7 ods. 3 až 5 zákona o stavebnom sporení) a je podľa § 39 O.z. absolútne neplatný. Z neplatného právneho úkonu nemožno priznať žiadne plnenie, preto súd žalobu žalobkyne v časti týkajúcej sa poplatkov (o 474 eur) zamietol, vrátane zamietnutia úrokov zo sumy požadovaných žalobkyňou. Pokiaľ nevznikol žalobkyňi nárok na poplatky, nemohol sa v zmysle § 517 O.z. dostať žalovaný s ich platením ani do omeškania. Pokiaľ sa týka možnosti súdu vyhlásiť niektorú podmienku (dohodu) v zmluve uzavretej so spotrebiteľom za neprijateľnú a neplatnú, súd tak ohľadom poplatkov neurobil z dôvodu, že aj keď nedokázala žalobkyňa, že podmienka bola individuálne dojednaná, ak to dodávateľ nepreukáže, platí, že podmienky neboli individuálne dojednané, pod pojmom "neprijateľná podmienka" súd rozumie "neprijateľné dojednanie", tvoriace obsah zmluvy. Vyberanie poplatkov je zakázané zákonom a toto vylučuje, aby súd posudzoval ešte podmienku z dôvodu jej neprijateľnosti.

Z dôvodu, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že došlo v súlade s právom k vyhláseniu okamžitej splatnosti žalovanej sumy 14.855,76 eur, nebolo dokázané, že má nárok na úrok, že má nárok na úrok z omeškania od 30.12.2015 do zaplatenia, obe ako príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 O.z. (nepatria do neho poplatky, okrem poplatkov za omeškание), vyvodil súd ten právny záver, že z úverovej zmluvy vzniklo žalobkyňi právo iba na vrátenie priznanej sumy, ktorá náleží žalobkyňi od žalovaného z nevrátených poskytnutých peňažných prostriedkov na medziúvere s príslušenstvom, t. j. podľa § 121 ods. 3 O.z. úroku z omeškania a vo zvyšku súd žalobu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP, úspechom žalobkyne v spore 89,38% (v sume priznanej rozsudkom 13.277,70 eur) a žalovaného 10,62 % (v zamietnutej sume 1.578,06 eur), čistým úspechom žalobkyne 78,76% .

2. Proti tomuto rozsudku v jeho časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti o náhrade trov konania podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v takejto časti a priznaním žalobkyňi proti žalovanému nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. Dôvodila, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP].

Nestotožnila sa so záverom súdu prvej inštancie, že úverová zmluva č. XXXXXXXX/XXXX z 1.12.2014 nespĺňa podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ, na základe čoho súd považoval úverovú zmluvu za bezúročnú v súlade s § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Poukázala na jednotlivé ustanovenia úverovej zmluvy: Podľa čl. IV ods. 2 úverovej zmluvy: „Na vytvorenie nasporenej sumy v minimálnej výške, ktorá je jednou zo zmluvných podmienok pre pridelenie stavebného úveru, klient realizuje počas trvania medziúveru odporúčaný mesačný vklad na sporenie vo výške 0,47 % z cieľovej sumy. Nasporená suma slúži pri pridelení stavebného úveru na čiastočné splatenie poskytnutého medziúveru a zabezpečuje spolu s prideleným stavebným úverom návratnosť pohľadávky medziúveru.“. Podľa čl. III ods. 3 úverovej zmluvy: „Klient sa zaväzuje počas celej doby splácania medziúveru realizovať mesačne platbu vo výške 0,58 % z cieľovej sumy na medziúverový účet na úhradu úrokov z poskytnutého medziúveru a poplatkov súvisiacich s medziúverom. Predpokladaná dĺžka trvania medziúveru je maximálne 102 mesiacov a končí pridelením stavebného úveru. V čase uzavretia tejto zmluvy je dátum pridelenia 1.7.2023. Stanovený dátum pridelenia stavebného úveru sa považuje za dátum konečnej splatnosti medziúveru.“. Podľa čl. III ods. 5 úverovej zmluvy: „Z dôvodu splácania úrokov z medziúveru a vytvorenia kapitálu t. z. nasporenej sumy, ktorá je jednou z podmienok pre pridelenie stavebného úveru podľa čl. IV tejto zmluvy, by mala byť klientom poukazovaná na účet XXXXXXXX/XXXX celková odporúčaná mesačná suma vo výške 147 eur, ktorú následne stavebná sporiteľňa rozúčtuje na sporiteľský a medziúverový účet.“. Podľa čl. III ods. 2 úverovej zmluvy: „Začiatok splácania medziúveru sa štandardne stanovuje na najbližší mesiac nasledujúci po prvom čerpaní prostriedkov medziúveru, pokiaľ sa výplata finančných prostriedkov uskutoční do 20. dňa v mesiaci. V prípade, ak sa výplata prostriedkov uskutoční po 20.

dni v mesiaci, je začiatok splácania stanovený na ďalší mesiac, nasledujúci po stanovení mesiaca pre štandardnú výplatu.“. Podľa čl. III ods. 4 úverovej zmluvy: „Splátka je splatná vždy prvý deň príslušného mesiaca, pričom musí byť uhradená v prospech stavebnej sporiteľne a pripísaná na účte klienta do 16. dňa príslušného mesiaca.“. Podľa čl. IX ods. 6 úverovej zmluvy: „Celková doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom medziúvere a následnom stavebnom úvere v prípade dodržania všetkých zmluvne dohodnutých podmienok je 163 mesiacov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov počas trvania stavebného úveru sú uvedené v prílohe č. 1, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy.“. Podľa čl. IX ods. 7 úverovej zmluvy: „Súhrnný prehľad pre medziúver a stavebný úver, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, je uvedený v prílohe č. 2, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy.“. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že úverová zmluva obsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ. Žalovaný sa zaviazal na úhradu poskytnutého medziúveru formou mesačných splátok vo výške 147 eur, splatných vždy prvý deň kalendárneho mesiaca, pričom museli byť uhradené a pripísané na účet do 16. dňa príslušného mesiaca. Začiatok splácania bol stanovený na najbližší mesiac nasledujúci po prvom čerpaní prostriedkov medziúveru, pokiaľ sa výplata finančných prostriedkov uskutočnila do 20. dňa v mesiaci. Keďže k výplatu finančných prostriedkov na účet žalovaného došlo dňa 4.12.2014 (skutočnosť oznámená žalovanému listom zo 4.12.2014), začiatok splácania úveru bol stanovený na 1.1.2015. Uvedený deň vyplýva aj z prílohy č. 2, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, ako deň začiatku splácania medziúveru. Táto príloha navyše obsahuje podrobný rozpis termínov jednotlivých splátok, ich výšku ako aj poplatky, a to nielen pri medziúvere, ale aj pri stavebnom úvere. Poskytnutý medziúver mal byť splácaný po dobu 102 mesiacov a konečná splatnosť bola stanovená na 1.7.2023. Súd prvej inštancie svoju pozornosť zamerlal výlučne na ustanovenie čl. III ods. 2 úverovej zmluvy, z ktorého údajne nemá byť dostatočne jasné, ktorý mesiac sa považuje za mesiac „štandardnej výplaty“. Predmetné ustanovenie považuje za neurčité a nezrozumiteľné, a tak nemožno určiť začiatok splácania úveru a zročnosť jednotlivých splátok a v konečnom dôsledku ani termín konečnej splatnosti úveru. Pri posudzovaní splnenia jednotlivých náležitostí prvoinštančný súd však opomenul prílohu č. 2 úverovej zmluvy, v ktorej je presne stanovený dátum začatia splácania medziúveru. S uvedenou prílohou sa nevysporiadal ani v napadnutom rozhodnutí, v ktorom poukázal iba na prílohu č. 1 úverovej zmluvy. Konajúci súd tak nemohol bez ďalšieho určiť, že úverová zmluva je bezúročná. Žalobkyňa sa preto nestotožnila so závermi prvoinštančného súdu, že úverová zmluva neobsahuje podstatné náležitosti podľa ZoSÚ, a preto nemožno dospieť k záveru, že je bezúročná. Má za to, že súd prvej inštancie neprimerane tvrdo posudzoval jednotlivé ustanovenia úverovej zmluvy.

Žalobkyňa sa žalobou domáhala aj nároku na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. zo žalovanej sumy 14.855,76 eur od 30.12.2015, t.j. odo dňa nasledujúce po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Citovala § 53 ods. 9, § 563 a § 565 O.z. a čl. VII ods. 3 úverovej zmluvy: „Ak klient nezaplatí niektorú zo splátok podľa čl. III alebo V tejto zmluvy na základe upomienky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, je stavebná sporiteľňa oprávnená požadovať okamžité splatenie úveru.“ s tým, že žalobkyňa v súlade s vyššie citovaným ustanovením úverovej zmluvy môže požiadať o predčasné splatenie úveru len v prípade, ak dlžník mešká so zaplatením niektorej zo splátok medziúveru a zároveň dlžník nezaplatí splátku na základe upomienky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. V uvedenom prípade žalobkyňa vyhlásila predčasnú splatnosť úveru práve z dôvodu, že žalovaný meškal so zaplatením splátok medziúveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Žalovaný nesplácal poskytnutý úver riadne a včas, a preto bol viacerými písomnými výzvami na túto skutočnosť žalobkyňou upozornený. Žalovaný napriek výzvam neuhradil splátky, s ktorými sa dostal do omeškania od apríla 2015, preto žalobkyňa upozornila žalovaného písomnou výzvou z 23.10.2015, že v prípade ak nedoplatok neuhradí, môže žalobkyňa požadovať okamžité splatenie celého zostatku úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný neuhradil omeškané splátky, žalobkyňa ho požiadala dňa 29.12.2015 o okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 14.855,76 eur. Postupovala nielen v súlade s úverovou zmluvou, ale aj v súlade so zákonom, keď predčasnú splatnosť úveru vyhlásila až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a pred samotným zosplatením úveru upovedomila žalovaného o možnosti využitia tohto práva výzvou zaslanou v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením úveru (výzva z 23.10.2015). Keďže v súlade s § 563 O.z. žalovaný nesplatil úver v prvý deň, po tom čo ho veriteľ požiadal, dostal sa do omeškania, a preto má žalobkyňa nárok na zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % p.a. odo dňa 30.12.2015. Súd prvej inštancie v bode 64 napadnutého rozsudku obdobne poukázal na ustanovenie § 563 O.z. a na povinnosť dlžníka splniť svoj záväzok deň nasledujúci po obdržaní výzvy. Zároveň uviedol, že ide o hmotnoprávny úkon, ktorý nevyžaduje skutočné doručenie výzvy a jej prevzatie, ale postačuje, že sa takýto prejav vôle dostaneme do sféry dispozície adresáta. Napriek uvedeným tvrdeniam prvoinštančný súd bez ďalšieho vysvetlenia priznal nárok na úrok z omeškania až

od 26.3.2017 t.j. dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému. Žalobkyni nie je z odôvodnenia súdu zrejmé, z akého dôvodu neakceptoval výzvu žalobkyne so žiadosťou o okamžité splatenie úveru z 29.12.2015, od ktorej odôvodňuje svoj nárok nielen na úhradu samotnej istiny, ale aj úroku z omeškania a riadneho úroku. Žalobkyňa má za to, že v tomto smere je odôvodnenie súdu prvej inštancie zmätočné a nepreskúmateľné.

Súd prvej inštancie nepriznal žalobkyni nárok na zaplatenie poplatkov v celkovej výške 474 eur s poukazom na § 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o stavebnom sporení“). Odvolateľka citovala čl. IX ods. 1 písm. a/ a b/ a ods. 3, čl. X ods. 4 zmluvy o úvere, s tým, že v súlade s čl. IX ods. 1 písm. e/ účtovala žalovanému poplatky za vedenie sporiteľského účtu, poplatky za vydanie výpisu z účtu, poplatky za uzavretie zmluvy, poplatok za poskytnutie medziúveru a v neposlednom rade poplatky za upomienky v celkovej výške 474 eur. Dotknuté poplatky majú svoj právny základ a nie je daný dôvod na to, aby sa nerešpektovala zmluvne dohodnutá vôľa oboch kontrahentov. Právna ochrana spotrebiteľa musí mať „zdravé“ a racionálne limity, a to najmä s prihliadnutím na nevyhnutné rešpektovanie princípu pacta sunt servanda a zásady zmluvnej voľnosti. Deklarovaná autonómia vôle môže byť v materiálnom právnom štáte obmedzovaná iba tam, kde je to v súlade so zákonom a pri sledovaní legitímneho cieľa nutné (zásah výlučne v čo najmenšej miere). Odhliadnuc od uvedeného, pri posúdení primeranosti poplatku za konkrétne úkony veriteľa je nerozhodné, či veriteľ poskytol dlžníkovi určité protiplnenie alebo či predmetný poplatok pokrýva aj náklady na vnútornú činnosť veriteľa. Poplatky súvisiace so spotrebiteľským úverom predstavujú bežnú časť ceny úveru, na ktorú sa v súlade s § 53 ods. 1 i.f. O.z. nevzťahuje súdny prieskum jej primeranosti [nález Ústavného súdu ČR z 10.4.2014 sp. zn. III. ÚS 3725/2013 (publikovaný v Sbíрке nálezů a usnesení ÚS pod č. 73/2014)]. Ustanovenie § 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení obsahuje zákaz, na základe ktorého stavebná sporiteľňa nemôže od spotrebiteľa požadovať úhradu poplatkov za vedenie, evidenciu alebo správu stavebného úveru alebo účtu, na ktorom je takýto úver vedený. Tento zákaz však smeruje len ku konkrétnemu druhu poplatku, a to poplatku za vedenie stavebného úveru alebo úverového účtu. Nesmeruje však generálne voči všetkým poplatkom, ktoré si môže stavebná sporiteľňa voči fyzickej osobe - nepodnikateľovi uplatniť. Súd prvej inštancie tak bez ďalšieho nemohol nepriznať žalobkyni všetky poplatky, ktoré si účtovala s poukazom na citované ustanovenie. Voči žalovanému boli účtované iba poplatky za vedenie sporiteľského účtu, nie účtu, na ktorom bol vedený medziúver respektíve stavebný úver. Takže s poukazom na citované ustanovenie nemožno nepriznať poplatky za vedenie účtu. Nárok žalobkyne na zaplatenie poplatkov je preto v celom rozsahu legitímny a zodpovedá podmienkam zákonnej regulácie.

Súd prvej inštancie konštatoval v napadnutom rozhodnutí nedôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie úrokov po vyhlásení okamžitej (predčasnej) splatnosti úveru (bod 67 napadnutého rozsudku). Odvolateľka v tejto súvislosti citovala z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28.10.2014 sp. zn. 6Cdo/113/2018, rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30.7.2019 sp. zn. 3Obdo/67/2013, rozsudkov Najvyššieho súdu ČR z 21.8.2014 sp. zn. 33Cdo/212/2014, z 24.7.2014 sp. zn. 33Cdo/1401/2014, z 27.6.2007 sp. zn. 33Odo/657/2005, z 25.9.2003 sp. zn. 33Odo/518/2003 (publikovaného pod C 2259) s tým, že povinnosť dlžníka platiť úroky až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru veriteľovi potvrdzujú aj viaceré rozhodnutia krajských súdov v SR (z ktorých odvolateľka citovala): rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30.4.2019 sp. zn. 16CoPr/5/2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 26.4.2019 sp. zn. 3Co/166/2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre z 29.3.2019 sp. zn. 7Co/85/2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27.3.2018 sp. zn. 8Co/138/2017, uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 30.8.2017 sp. zn. 1Co/393/2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 16.2.2016 sp. zn. 11Co/65/2016 a jeho uznesenie zo 14.12.2015 sp. zn. 11Co/457/2015, uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 24.1.2014 sp. zn. 4Cob/146/2013. Zároveň poukázala aj na ďalšie nedávne rozhodnutia (rôznych) krajských súdov v SR, z ktorých vyplývajú obdobné právne závery (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31.10.2013 sp. zn. 43Cob/186/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 11.10.2012 sp. zn. 14Co/83/2012, uznesenie Krajského súdu v Žiline z 29.11.2016 sp. zn. 11Co/344/2016, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18.8.2016 sp. zn. 43Cob/129/2016, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 24.2.2016 sp. zn. 19Co/472/2014. Citovala § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obch.z., z ktorých podľa nej nevyplýva, že povinnosť dlžníka platiť úroky je limitovaná splatnosťou úveru. Jazykovým výkladom druhej vety § 503 ods. 3 Obch.z. možno jednoznačne dospieť k záveru, že dlžník je povinný platiť úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, čo znamená, že simultánne úročenie pohľadávky po splatnosti peňažného záväzku úrokom z omeškania a súčasne úrokom podľa § 502 Obch.z. nie je zákonom vylúčené. Je zrejmé, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré plnia celkom odlišné funkcie. Úrok, ako zmluvne dojednaná cena úveru v zmysle § 502 Obch.z. za poskytnutie peňažných prostriedkov dlžníkovi, a úrok z omeškania, ako zákonom predpokladaná sankcia

za omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku v zmysle § 369 Obch.z. (resp. § 517 O.z. pokiaľ je dlžníkom spotrebiteľ). Na právnu úpravu § 502 a § 503 Obch.z. vo vzťahu k splatnosti úrokov z úveru odkazuje aj § 563 O.z., ktorý je rozhodujúci v prípade podriadenia zmluvy pod režim spotrebiteľských vzťahov v zmysle § 52 ods. 2 O.z.. Zákonná úprava § 503 ods. 3 Obch.z. je pri zohľadnení možností jej modifikácie „najspravodlivejšia“ k oboj stranám, keďže veriteľovi priznáva právo na zaplatenie úroku len za čas, kedy dlžník poskytnutý úver reálne užíval (t. j. do jeho skutočného vrátenia). Okamihom splatnosti úveru, resp. vyhlásením predčasnej splatnosti úveru v nadväznosti na porušenie dlžníkovej povinnosti splatiť poskytnutý úver riadne a včas, nemôže dôjsť k zániku práva veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok. Považuje za absurdné, ak by sa takýmto spôsobom (často úmyselným nesplatením úveru) mohol dlžník zbaviť svojej povinnosti platiť úroky (mutatis mutandis R 53/1972). Právny záver, podľa ktorého má žalobkyňa právo po predčasnom zosplatnení požadovať len úrok z omeškania nezohľadňuje, že protiprávny stav vyvolal žalovaný svojím nezodpovedným správaním. Žalobkyňa bola preto nútená vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru ku dňu 29.12.2015. Uplatnila voči žalovanému jediný sankčný mechanizmus v podobe tzv. straty výhody splátok, a to predčasným zosplatnením úveru. Vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nedochádza k zániku (predčasnému ukončeniu) zmluvy; mení sa iba splatnosť jednotlivých častí pohľadávky (splátok). Nezaniká teda ani záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky spolu s dohodnutým úrokom až do skutočného vrátenia peňažných prostriedkov veriteľovi (§ 503 ods. 1 Obch.z.). Zmluva o úvere naďalej trvá aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, pričom dlžník naďalej disponuje s poskytnutými peňažnými prostriedkami. Žalobkyňa tak postupovala lege artis, keď žiadala žalovaného, aby jej vrátil celú sumu poskytnutého úveru spolu s úrokmi. Nesplnením uvedenej povinnosti sa žalovaný dostal do omeškania (protiprávny stav, ktorý sám vyvolal). Povinnosť platiť úroky z omeškania je pritom predpokladaným zákonným sankčným mechanizmom. Pretrvávajúci stav, keď žalovaný naďalej užíva (nevracia) poskytnuté finančné prostriedky a žalobkyňa nimi fakticky nedisponuje, nie je dôvodom na nepriznanie zmluvne dohodnutých úrokov. Zdôraznila, že inštitút úroku je v právnej doktríne SR a ČR dlhodobo interpretovaný ako cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov. Preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania (bez ohľadu na termín splatnosti úveru), t. j. do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. V tejto súvislosti odvolateľka citovala z odbornej literatúry s tým, že vzhľadom na prezentované doktrínálne závery a rozhodovaciu prax nemožno v danom prípade akceptovať údajnú neprípustnosť paralelného úročenia istiny úverovej pohľadávky žalobkyne úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. a súčasne riadnym zmluvným úrokom vo výške 6,99 % p.a. Opačným výkladom dochádza ad absurdum k neodôvodnenému zvýhodneniu žalovaného v neprospech žalobkyne. Na základe absurdného záveru odvolacieho súdu by bolo postavenie dlžníka lepšie v prípade porušenia záväzku (nesplácanie úveru), než v prípade riadneho plnenia povinností. Ak totiž dlžník počas celej doby úveru riadne svoj úver spláca, tento sa mu úročí dojednanou sadzbou, v danom prípade 6,99 %. Pokiaľ však úver svojvoľne splácať prestane a veriteľ v dôsledku toho zvyšok úveru zosplatní (strata výhody splátok), vznikne dlžníkovi bez ďalšieho iba povinnosť platiť úrok z omeškania, v danom prípade 5 %. Predčasným zosplatnením úveru v dôsledku porušenia povinností žalovaným tak paradoxne dochádza k jeho ekonomicky výhodnejšiemu postaveniu, keď namiesto povinnosti zaplatiť žalobkyňu zmluvne dohodnuté úroky vo výške 6,99 % p.a., je žalovaný povinný platiť iba úrok z omeškania vo výške 5 % p.a. Z uvedeného je zrejme neakceptovateľnosť právnych záverov odvolacieho súdu, a to aj pokiaľ ide o ekonomickú podstatu úveru. Je neprijateľné, aby bol dlžník po zjavnom porušení povinnosti ekonomicky a právne zvýhodnený. Ak má mať v dôsledku nesplácania úveru lepšiu úrokovú sadzbu, potom to: a) radikálne znevýhodňuje všetkých klientov banky, ktorí svoje úvery splácajú riadne; b) finančne motivuje každého úverového klienta, aby čím skôr prestal riadne splácať svoj úver, pretože od momentu jeho následnej predčasnej splatnosti sa mu bude jeho zostatok úročiť už iba zákonnou sadzbou úroku z omeškania (osobitne zdôraznila, že sadzby úroku z omeškania sú v súčasnosti nižšie ako zmluvne dohodnuté úrokové sadzby); c) absolútne devastuje úverové podnikanie bánk, pretože banka úverové prostriedky späť vrátené nemá a ich úročenie je iba na základe svojvoľného nesplácania dlžníkom degradované (v danom prípade zo 6,99 % na 5 %, avšak tento rozdiel môže byť v závislosti od konkrétneho bankového produktu oveľa výraznejší).

Citovala § 151 ods. 1 a 2 CSP s tým, že žalovaný v priebehu konania pohľadávku žalobkyne nespochybňoval čo do výšky a právneho dôvodu, výslovne nepoprel skutkové tvrdenia a neprodukoval žiadne relevantné dôkazy. Zdôraznila, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprie, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Spôsob, akým súd prvej inštancie suploval procesnú obranu žalovaného hraničí s porušením princípu rovnosti sporových strán, princípom kontradiktórnosti konania a koliduje so základným právom žalobkyne na súdnu ochranu, v ktorej súvislosti citovala z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24.10.2018 č. k. 17Co/364/2017-151. V súvislosti s

neprimeranou favorizáciou dlžníka - spotrebiteľa na úkor jeho veriteľa upozornila na odlišné stanovisko sudcu Ústavného súdu SR JUDr. Milana L'alička vo veci sp. zn. I. ÚS 547/2012, v ktorom akcentoval: „Všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilanti bus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevykonalia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov.“ Zdôraznila, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno pojať ako obranu pred jeho ľahkomyseľnosťou a nezodpovednosťou (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 29.6.2010 sp. zn. 23Cdo/1201/2009; ŠVESTKA, J. - SPÁČIL, J. - ŠKÁROVÁ, M. - HULMÁK, M. a kol.: Občiansky zákonník I. Komentár. C.H.BECK, Praha 2008, str. 408). Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7.2.2018 sp. zn. PL. ÚS 11/2016).

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v závislej časti náhrady trov konania je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti veci samej a v časti trov konania. Odvolací súd zdôrazňuje určujúci spotrebiteľský charakter zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným (ktorý záver, resp. východisko súdu prvej inštancie odvolateľka v odvolaní nenamietala, nespochybňovala jeho správnosť).

Súd prvej inštancie pri rozhodovaní v zamietajúcej časti veci samej vychádzal vo vzťahu k úrokom najmä zo záveru, že v Úverovej zmluve č. 31267103/7930 z 1.12.2014 chýba náležité uvedenie údajov podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ, na základe čoho považoval úverovú zmluvu za bezúročnú podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Bol názoru, že vymedzenie počiatku splácania úveru, splatnosti prvej splátky je v zmluve o úvere (čl. III bod 2) definované neurčito, nezrozumiteľne. Dohodu o plnení v splátkach a o výške splátky (147 eur mesačne pri medziúvere) považoval za preukázanú, ale nepovažoval za preukázané, že bol dohodnutý aj čas plnenia jednotlivých splátok. Následne súd prvej inštancie zmätočne uvádza, že vo formulácii ohľadom splátok medziúveru je použitý pojem - „štandardne“, preto nemožno dospieť k záveru, že údaj o splatnosti „zročnosti“, t. j. do akého času má povinnosť žalovaný prvú splátku uhradiť nie je definovaný konkrétne tak, aby sa dalo vyvodiť, kedy sa dostal žalovaný s platením splátky do omeškania, pričom omeškanie malo byť právnou skutočnosťou, ktoré malo podľa dohody zmluvných strán zakladať právo žalobkyne na vyhlásenie splatnosti celého nesplateného dlhu. Ďalej súd dôvodil, že nie je tiež zrejmé, ktorý mesiac sa považuje za mesiac pre „štandardnú výplatu“, vo formulácii je použitý pojem - štandardne, čo podľa významu slovníka slovenského jazyka znamená ustálený, normovaný, splátka sa v tomto význame ustáľuje, normuje, čo sa v takomto vyjadrení ohľadom splátky pre záver, že došlo k jej zročnosti, následne k omeškaniu s jej platením nedá vyvodiť zo zmluvy. Nedá

sa podľa neho ani dospieť k záveru o údaj o začiatku splatnosti prvej splátky, nie je tiež zrejmé, ktorý mesiac sa považuje za mesiac pre štandardnú výplatu, neurčito je formulovaná splatnosť prvej splátky aj v prílohe č. 1 zmluvy a neurčito je formulovaná aj zročnosť splátky medziúveru, keď raz je splatná určením, že ide vždy prvý deň príslušného mesiaca, pričom musí byť uhradená v prospech stavebnej sporiteľne a tiež má dôjsť k splneniu splátky tým, že je pripísaná na účet klienta do 16. dňa príslušného mesiaca. Uhradenie splátky dlžníkom, keďže každá splátka predstavuje samostatné plnenie, má za následok, že jeho dlh ku dňu úhrady zaniká. Zaplatením určitej splátky zaniká povinnosť dlžníka, ale dlh a právny pomer, ktorý ho zakladá, trvá dovtedy, kým nie je zaplatená posledná dohodnutá splátka. Podľa súdu zo zmluvy o úvere nie je zrejmý počiatok splácania úveru, zročnosť splátky, nemožno za splnenú považovať ani požiadavku v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ o uvedení termínu konečnej splatnosti úveru a nemožno dospieť k záveru, že žalobkyňa po práve uplatnila pre omeškanie žalovaného s platením splátok právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti medziúveru. Čo sa týka oznámení žalobkyne žalovanému o výplate súm v nich uvedených, ani z týchto podľa súdu nevyplýva, kedy žalobkyňa splnila povinnosť poskytnúť plnenie. Naň mala podľa úverovej zmluvy (čl. III bod 3) po výplate nadväzovať povinnosť žalovaného začať splácať. Dôvodil, že žalobkyňa pre neurčitosť dohody o splátkach (neurčitý deň splatnosti splátky) nedokázala, kedy nastala splatnosť splátky podľa čl. III alebo V. zmluvy a ani kedy bola splnená podmienka z ustanovenia § 12 ods. 2 VOPF, t. j. že žalovaný sa omeškal so zaplatením dvoch splátok a že uplynula doba troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, že sa nedá ustáliť ani moment, od ktorého by súd mal počítať 15-dňovú lehotu, majúcu začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, teda nedá sa určiť deň nasledujúci po dni, ktorý má zakladať začiatok plynutia lehoty na zaplatenie splátky pri zákonnej lehote 15 dní, pretože je neurčitý deň splatnosti splátky, že z dôkazov predložených žalobkyňou sa nedá vyvodiť, že žalobkyňa splnila zákonnú povinnosť voči spotrebiteľovi, nedá sa určiť, kedy splnila žalobkyňa podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého dlhu, že sa nedá podľa podmienok úverovej zmluvy určiť ani termín konečnej splatnosti, z ktorého by mohol súd vychádzať ohľadom splatnosti celého žalovaného dlhu, preto súd vychádzal pri rozhodnutí o splatnosti dlhu žalovaného a povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňu z ust. § 563 O.z..

Odvolateľka sa nestotožnila so záverom súdu prvej inštancie, že úverová zmluva č. XXXXXXXX/XXXX z 1.12.2014 nespĺňa podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ. Citovala ust. čl. III ods. 2 až 5, čl. IV ods. 2 a čl. IX ods. 6 a 7, z ktorých je podľa nej zrejmé, že úverová zmluva obsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ. Uviedla, že žalovaný sa zaviazal na úhradu poskytnutého medziúveru formou mesačných splátok vo výške 147 eur, splatných vždy prvý deň kalendárneho mesiaca, pričom museli byť uhradené a pripísané na účet do 16. dňa príslušného mesiaca. Začiatok splácania bol stanovený na najbližší mesiac nasledujúci po prvom čerpaní prostriedkov medziúveru, pokiaľ sa výplata finančných prostriedkov uskutočnila do 20. dňa v mesiaci. Keďže k výplate finančných prostriedkov na účet žalovaného došlo dňa 4.12.2014 (skutočnosť oznámená žalovanému listom zo 4.12.2014), začiatok splácania úveru bol stanovený na 1.1.2015. Uvedený deň vyplýva aj z prílohy č. 2, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, ako deň začiatku splácania medziúveru. Táto príloha navyše obsahuje podrobný rozpis termínov jednotlivých splátok, ich výšku ako aj poplatky, a to nielen pri medziúvere, ale aj pri stavebnom úvere. Poskytnutý medziúver mal byť splácaný po dobu 102 mesiacov a konečná splatnosť bola stanovená na 1.7.2023.

Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Odvolací súd sa stotožňuje s námietkou odvolateľky, že súd prvej inštancie svoju pozornosť zamerlal výlučne na ustanovenie čl. III ods. 2 úverovej zmluvy (z ktorého podľa názoru súdu nemá byť dostatočne jasné, ktorý mesiac sa považuje za mesiac „štandardnej výplaty“, ktoré ustanovenie považuje za neurčité a nezrozumiteľné, z ktorého dôvodu nemožno určiť začiatok splácania úveru, zročnosť jednotlivých splátok ani termín konečnej splatnosti úveru) a pri posudzovaní splnenia jednotlivých náležitostí zmluvy úplne opomenul prílohu č. 2 (v spise na č.l. 17-22) úverovej zmluvy (v ktorej je o.i. presne stanovený dátum prvej splátky medziúveru, tiež ďalších i poslednej splátky), s touto sa nevysporiadal (nevyhodnotil ju ako dôkaz) v napadnutom rozhodnutí, pri hodnotení dôkazov sa zaoberal iba prílohou č. 1 úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie síce vykonal dokazovanie prílohou č. 2 na pojednávaní dňa 24.7.2019 a v 19. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku v rámci opisu zisteného skutkového stavu veci uviedol, že podľa prílohy č. 2 prvá splátka medziúveru vo výške 81,20 eur bola splatná dňa 1.1.2015, druhá splátka vo výške 81,20 eur dňa 1.2.2015, vždy ďalšia splátka je splatná k prvému dňu nasledujúceho mesiaca v roku 2015, následne v roku 2016 až po poslednú splátku, ktorá bola splatná 1.6.2023, avšak prílohou č. 2 (ktorá je podľa čl. IX ods. 7 úverovej zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou) sa vôbec nezaoberal pri

vyhodnotení dokazovania, hoci obsahovala čas plnenia jednotlivých splátok od prvej až po poslednú. Prílohu č. 2 zmluvy teda nevyhodnotil jednotlivo ani vo vzájomnej súvislosti o ostatnými dôkazmi.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v zamietajúcej časti veci samej vo vzťahu k úrokom z omeškania odôvodnil tak, že súd žalovanému doručil žalobu dňa 25.3.2017, ktorým dňom sa žalovaný dozvedel o požiadavke žalobkyne zaplatiť to, čo dlží z medziúveru a má povinnosť žalobkyni vrátiť 13.277,70 eur (14.000 - 722,30), čo je rozdielom medzi vyplateným medziúverom a sumou 722,30 eur, o ktorej mal súd z prehľadu vkladov za preukázané, že už bola žalobkyni uhradená, žalovaný sa dostal podľa § 517 O. z. s plnením peňažného dlhu od nasledujúceho dňa do omeškania a pretože omeškanie žalovaného trvá, má povinnosť zaplatiť úroky z omeškania do zaplatenia, z ktorých dôvodov priznal súd žalobkyni od žalovaného plnenie, na ktoré je žalovaný zaviazaný výrokom I. rozsudku.

Odvolateľka namietala, že sa žalobou domáhala aj nároku na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. zo žalovanej sumy 14.855,76 eur od 30.12.2015, t. j. odo dňa nasledujúceho po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. S poukazom na § 53 ods. 9, § 563 a § 565 O.z. a čl. VII ods. 3 úverovej zmluvy dôvodila, že vyhlásila predčasnú splatnosť úveru práve z dôvodu, že žalovaný meškal so zaplatením splátok medziúveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Žalovaný nesplácal poskytnutý úver riadne a včas, a preto bol viacerými písomnými výzvami na túto skutočnosť žalobkyňou upozornený, napriek výzvam neuhradil splátky, s ktorými sa dostal do omeškania od apríla 2015, preto ho žalobkyňa upozornila písomnou výzvou z 23.10.2015, že v prípade ak nedoplatok neuhradí, môže žalobkyňa požadovať okamžité splatenie celého zostatku úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný neuhradil omeškané splátky, žalobkyňa ho požiadala dňa 29.12.2015 o okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 14.855,76 eur. Postupovala nielen v súlade s úverovou zmluvou, ale aj v súlade so zákonom, keď predčasnú splatnosť úveru vyhlásila až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a pred samotným zosplatnením úveru upovedomila žalovaného o možnosti využitia tohto práva výzvou zaslanou v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením úveru (výzva z 23.10.2015). Keďže v súlade s § 563 O.z. žalovaný nesplatil úver v prvý deň, po tom čo ho veriteľ (žalobkyňa) požiadala, dostal sa do omeškania, a preto má žalobkyňa nárok na zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % p.a. odo dňa 30.12.2015. Vytkla súdu prvej inštancie, že síce v 64. bode napadnutého rozsudku obdobne poukázal na ustanovenie § 563 O.z. a na povinnosť dlžníka splniť svoj záväzok deň nasledujúci po obdržaní výzvy, zároveň uviedol, že ide o hmotnoprávny úkon, ktorý nevyžaduje skutočné doručenie výzvy a jej prevzatie, ale postačuje, že sa takýto prejav vôle dostaneme do sféry dispozície adresáta, avšak napriek uvedeným tvrdeniam súd bez ďalšieho vysvetlenia priznal nárok na úrok z omeškania až od 26.3.2017 t. j. dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému.

Odvolací súd je názoru, že ostatne uvedená odvolacia námietka je dôvodná, nakoľko skutočne nie je z odôvodnenia rozsudku zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie neakceptoval výzvu žalobkyne so žiadosťou o okamžité splatenie úveru z 29.12.2015, od ktorej žalobkyňa odvodzovala svoj nárok nielen na úhradu istiny, ale aj úroku z omeškania a riadneho úroku. V tomto smere je odôvodnenie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v zamietajúcej časti veci samej vo vzťahu k úrokom odôvodnil tak, že odhliadnuc od už uvedených dôvodov nepriznania úroku, nepatrí žalobkyni ani úrok z úveru po zosplatnení, nakoľko po zosplatnení patrí veriteľovi nárok len na úrok z omeškania, k čomu súd prvej inštancie iba citoval z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014.

Odvolateľka namietala, že povinnosť dlžníka platiť úroky až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru veriteľovi potvrdzujú aj viaceré rozhodnutia krajských súdov v SR (z ktorých citovala), simultánne úročenie pohľadávky po splatnosti peňažného záväzku úrokom z omeškania a súčasne úrokom nie je zákonom vylúčené. Okamihom splatnosti úveru, resp. vyhlásením predčasnej splatnosti úveru v nadväznosti na porušenie dlžníkovej povinnosti splatiť poskytnutý úver riadne a včas, nemôže dôjsť k zániku práva veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok. Považuje za absurdné, ak by sa takýmto spôsobom (často krát úmyselným nesplatením úveru) mohol dlžník zbaviť svojej povinnosti platiť úroky (mutatis mutandis R 53/1972). Právny záver, podľa ktorého má žalobkyňa právo po predčasnom zosplatnení požadovať len úrok z omeškania nezohľadňuje, že protiprávny stav vyvolal žalovaný svojím nezodpovedným správaním. Žalobkyňa bola preto nútená vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru ku dňu 29.12.2015. Uplatnila voči žalovanému jediný sankčný mechanizmus v podobe tzv. straty výhody splátok, a to predčasným zosplatnením úveru. Vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nedochádza k zániku (predčasnému ukončeniu) zmluvy; mení sa iba splatnosť jednotlivých častí pohľadávky (splátok). Nezaniká teda ani záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky spolu s dohodnutým úrokom až do skutočného vrátenia peňažných prostriedkov veriteľovi (§ 503 ods. 1 Obch.z.). Zmluva o úvere naďalej trvá aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, pričom dlžník naďalej disponuje s poskytnutými peňažnými prostriedkami. Žalobkyňa tak postupovala lege artis, keď žiadala žalovaného,

aby jej vrátil celú sumu poskytnutého úveru spolu s úrokmi. Nesplnením uvedenej povinnosti sa žalovaný dostal do omeškania (protiprávny stav, ktorý sám vyvolal). Povinnosť platiť úroky z omeškania je pritom predpokladaným zákonným sankčným mechanizmom. Pretrvávajúci stav, keď žalovaný naďalej užíva (nevracia) poskytnuté finančné prostriedky a žalobkyňa nimi fakticky nedisponuje, nie je dôvodom na nepriznanie zmluvne dohodnutých úrokov. Zdôraznila, že inštitút úroku je v právnej doktríne SR a ČR dlhodobo interpretovaný ako cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov. Preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania (bez ohľadu na termín splatnosti úveru), t. j. do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. V tejto súvislosti odvolateľka citovala z odbornej literatúry s tým, že vzhľadom na prezentované doktrínálne závery a rozhodovacia prax nemožno v danom prípade akceptovať údajnú neprípustnosť paralelného úročenia istiny úverovej pohľadávky žalobkyne úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. a súčasne riadnym zmluvným úrokom vo výške 6,99 % p.a. Opačným výkladom dochádza ad absurdum k neodôvodnenému zvýhodneniu žalovaného v neprospech žalobkyne. Na základe absurdného záveru odvolacieho súdu by bolo postavenie dlžníka lepšie v prípade porušenia záväzku (nesplácanie úveru), než v prípade riadneho plnenia povinností. Ak totiž dlžník počas celej doby úveru riadne svoj úver spláca, tento sa mu úročí dojednanou sadzbou, v danom prípade 6,99 %. Pokiaľ však úver svojvoľne splácať prestane a veriteľ v dôsledku toho zvyšok úveru zosplatní (strata výhody splátok), vznikne dlžníkovi bez ďalšieho iba povinnosť platiť úrok z omeškania, v danom prípade 5 %. Predčasným zosplatnením úveru v dôsledku porušenia povinností žalovaným tak paradoxne dochádza k jeho ekonomicky výhodnejšiemu postaveniu, keď namiesto povinnosti zaplatiť žalobkyňi zmluvne dohodnuté úroky vo výške 6,99 % p.a., je žalovaný povinný platiť iba úrok z omeškania vo výške 5 % p.a. Je neprijateľné, aby bol dlžník po zjavnom porušení povinnosti ekonomicky a právne zvýhodnený. Ak má mať v dôsledku nesplácania úveru lepšiu úrokovú sadzbu, potom to: a) radikálne znevýhodňuje všetkých klientov banky, ktorí svoje úvery splácajú riadne; b) finančne motivuje každého úverového klienta, aby čím skôr prestal riadne splácať svoj úver, pretože od momentu jeho následnej predčasnej splatnosti sa mu bude jeho zostatok úročiť už iba zákonnou sadzbou úroku z omeškania (osobitne zdôraznila, že sadzby úroku z omeškania sú v súčasnosti nižšie ako zmluvne dohodnuté úrokové sadzby); c) absolútne devastuje úverové podnikanie bánk, pretože banka úverové prostriedky späť vrátené nemá a ich úročenie je iba na základe svojvoľného nesplácania dlžníkom degradované (v danom prípade zo 6,99 % na 5 %, avšak tento rozdiel môže byť v závislosti od konkrétneho bankového produktu oveľa výraznejší).

Odvolací súd uvádza, že ostatne uvedená námietka odvolateľky bola čiastočne dôvodná. Z odvolania je zrejme nesúhlasná argumentácia voči právnomu posúdeniu nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov vyplýval nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z ust. § 497 a § 502 ods. 1 Obch. z. vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) v aktuálnom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.6.2020 poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy, čo znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obch. z. je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplátou za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. NS SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 ďalej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu

dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ust. § 53 ods. 1 O. z. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. NS SR v rozhodnutí 5Cdo/42/2020 dospel preto k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v zamietajúcej časti veci samej vo vzťahu k poplatkom uplatňovaným žalobkyňou v sume 474 eur odôvodnil tak, že právny úkon o poplatkoch (nešpecifikoval aký) obsahom odporuje zákonu (§ 7 ods. 3 až 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom do 20.3.2016) a je podľa § 39 O.z. absolútne neplatný, z neplatného právneho úkonu nemožno priznať žiadne plnenie, preto žalobu žalobkyne v časti týkajúcej sa poplatkov (o 474 eur) zamietol, vrátane zamietnutia úrokov zo sumy požadovanej žalobkyňou s tým, že pokiaľ nevznikol žalobkyni nárok na poplatky, nemohol sa v zmysle § 517 O.z. dostať žalovaný s ich platením ani do omeškania.

Odvolateľka citovala čl. IX ods. 1 písm. a/ a b/ a ods. 3, čl. X ods. 4 zmluvy o úvere, a namietala, že v súlade s čl. IX ods. 1 písm. e/ účtovala žalovanému poplatky za vedenie sporiteľského účtu, poplatky za vydanie výpisu z účtu, poplatky za uzavretie zmluvy, poplatkov za poskytnutie medziúveru a v neposlednom rade poplatky za upomienky v celkovej výške 474 eur. Dotknuté poplatky majú svoj právny základ a nie je daný dôvod na to, aby sa nerešpektovala zmluvne dohodnutá vôľa oboch kontrahentov. Poplatky súvisiace so spotrebiteľským úverom predstavujú bežnú časť ceny úveru, na ktorú sa v súlade s § 53 ods. 1 i.f. O.z. nevzťahuje súdny prieskum jej primeranosti [nález Ústavného súdu ČR z 10.4.2014 sp. zn. III. ÚS 3725/2013 (publikovaný v Sbíрке nálezů a usnesení ÚS pod č. 73/2014)]. Ustanovenie § 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení obsahuje zákaz, na základe ktorého stavebná sporiteľňa nemôže od spotrebiteľa požadovať úhradu poplatkov za vedenie, evidenciu alebo správu stavebného úveru alebo účtu, na ktorom je takýto úver vedený. Tento zákaz však smeruje len ku konkrétnemu druhu poplatku, a to poplatku za vedenie stavebného úveru alebo úverového účtu. Nesmeruje však generálne voči všetkým poplatkom, ktoré si môže stavebná sporiteľňa voči fyzickej osobe - nepodnikateľovi uplatniť. Súd prvej inštancie tak bez ďalšieho nemohol nepriznať žalobkyni všetky poplatky, ktoré si účtovala s poukazom na citované ustanovenie. Voči žalovanému boli účtované iba poplatky za vedenie sporiteľského účtu, nie účtu, na ktorom bol vedený medziúver respektíve stavebný úver. Takže s poukazom na citované ustanovenie nemožno nepriznať poplatky za vedenie účtu. Nárok žalobkyne na zaplatenie poplatkov je preto v celom rozsahu legitímny a zodpovedá podmienkam zákonnej regulácie.

Podľa § 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom do 20.3.2016, stavebnej sporiteľni sa zakazuje požadovať od stavebného sporiteľa, ktorý je fyzickou osobou-nepodnikateľom, alebo od inej fyzickej osoby-nepodniateľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu stavebného úveru alebo iného úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený takýto úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona (podľa poznámky 3d - § 2 ods. 1 písm. d) a ods. 9 zákona č. 492/2009 Z.z.) alebo osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas stavebného sporiteľa, ktorý je fyzickou osobou-nepodnikateľom, alebo inej fyzickej osoby-nepodniateľa.

Odvolací súd je názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k poplatkom s príslušenstvom nebolo možné podrobiť prieskumu, nakoľko z obsahu odôvodnenia rozsudku nevyplýva aký právny úkon o poplatkoch by mal obsahom odporovať zákonu (§ 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom do 20.3.2016) a byť podľa § 39 O.z. neplatným, chýbal teda akýkoľvek argumentačný

základ, ktorý by odvolací súd mohol podrobiť prieskumu a posúdiť tak dôvodnosť príslušnej odvolacej námietky.

Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Výsledky hodnotenia dôkazov sú aj súčasťou odôvodnenia rozsudku, lebo z ust. § 220 ods. 2 CSP vyplýva súdu povinnosť v odôvodnení rozsudku (okrem iného) stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dokazovania riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod.. Po skončení dokazovania súd musí starostlivo zvážiť dôležitosť jednotlivých dôkazov, vykonať selekciu medzi nimi a prípadne vylúčiť tie, ktoré pre rozhodnutie vo veci nemajú žiadny význam. V ďalšom konaní sa bude zaujímať len o tie dôkazy, ktoré sú pre posúdenie veci dôležité. Zostávajúce dôležité dôkazy podrobí hodnoteniu z hľadiska ich zákonnosti, t. j. z hľadiska spôsobu ich vykonania. Po vytriedení nepodstatných resp. nedôležitých dôkazov a tiež aj neplatných resp. neúčinných dôkazov súd ďalej hodnotí dôkazy zostávajúce, pričom prichádzajú do úvahy už len dôkazy dôležité a právne účinné, ktoré treba posúdiť z hľadiska pravdivosti. Ku konečnému hodnoteniu dôkazov resp. správ o skutočnostiach súd pristúpi až po ukončení dokazovania bez prítomnosti sporových strán, postupuje pritom tak, že každý dôkaz hodnotí najskôr individuálne a potom všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP sú zárukou toho, aby bolo rešpektované právo strán na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasti práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti dospel odvolací súd k záveru, že jeho odôvodnenie týmto požiadavkám nevyhovuje z dôvodov podrobne vyššie rozobraných, najmä preto, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal prílohou č. 2 úverovej zmluvy pri vyhodnotení dokazovania, nevyhodnotil ju ako dôkaz jednotlivo ani vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi tak ako to ukladalo súdu prvej inštancie ustanovenie § 191 CSP; ďalej nie je z odôvodnenia rozsudku zrejmé z akého dôvodu súd prvej inštancie neakceptoval výzvu žalobkyne so žiadosťou o okamžité splatenie úveru z 29.12.2015, od ktorej žalobkyňa odvodzovala svoj nárok nielen na úhradu istiny, ale aj úroku z omeškania a riadneho úroku; vo vzťahu k poplatkom s príslušenstvom z obsahu odôvodnenia rozsudku nevyplýva aký právny úkon o poplatkoch mal obsahom odporovať zákonu (§ 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom do 20.3.2016) a byť podľa § 39 O.z. neplatným, chýbal teda akýkoľvek argumentačný základ, ktorý by odvolací súd mohol podrobiť prieskumu a posúdiť tak dôvodnosť príslušných odvolacích námietok.

Odvolací súd preto na základe všetkého vyššie uvedeného podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu aj v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom pre absenciu riadneho vyhodnotenia celého dokazovania, teda absenciu argumentačného základu, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

6. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní opätovne posúdiť dôkazy, riadne vyhodnotiť dokazovanie tak, aby závery, ku ktorým dospeje, mali oporu vo vykonanom dokazovaní. Pri vykonávaní dokazovania bude postupovať v súlade s pravidlami procesného kódexu. Pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

7. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

8. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)